

PÁRATLAN OLDAL - LXII. évfolyam, 51-52. szám, 2018. december 19.

Vidéken élő nagynéném nyolcvankét évesen belépett a Rákóczi Szövetségbe. Az utóbbi időben nagy csapások érték: férje elvesztése után meghalt öccse, pár hónapja fia. Erős hölgy ő, fizikailag és szellemileg egyaránt jó formában. Mindenre nyitott, olvasott; egyedül a nettól idegenkedik. Amikor a helyi nyugdíjasklub programjai gyérültek, akkor iratkozott a szövetségbe; sok programot szerveznek, kisebb kirándulásokat, magyarázza értetlenkedésemre. Tény, el kell viselnie a járulékos elemeket: „nagy elmék” – mint például a volt házelnök asszony vagy a *Nyugatot* „lekiszidólapozó” irodalmár – előadását. Nemrégiben a városuktól nem messze, a felújított kúriában volt a találkozó. Egy kis borozgatás, friss pogácsák, csevej. „Igaz, előtte Trianonról kellett valamit hallgatni, de ismersz, egyik fülelem be, a másikon ki” – tájékoztat az újabb kiruccanásról nénikém.

Ugyanő rendszeresen adakozik: csekket küld, élelmet, ruhát visz. A minapi telefon: „Ki az az L. Ritók Nóra? Nézttem a Prima Primissimát, szégyellem, de nem ismerem. Vele sírtam. Ez is Magyarország.” Aztán kijelentette: „Igazgyöngy. Megjegyzem.”